

Žalm 23,2-3 (Salvátor 23.7.'23)

...na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí. Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.

Vedro, před kterým se není kam schovat, rozpálené ulice, zežloutlé trávníky. Lapáme po dechu, jazyk se lepí na patro, kdo může, utíká z města, my zbylí mátožně čekáme, až vedra přejdou. A to už je poslední dny dobře, na rozdíl od Itálie, Španělska, nebo Arizony či Kalifornie, kde je teď o nějakých 10-15° víc, než bylo během veder u nás...

A tak mi jako oslovení pro zmátořelé duše vytanul žalmový úryvek, který jsme slyšeli. Třeba zafunguje jako kapka rosy, která stéká po povadlé květině, a ona se v tušení přicházející vláhy napřímí a zas dostane chuť růst a kvést. *Duši mou očerstvuje...*

Izraelci biblických časů věděli, co je to suchopár a co takové několikaměsíční období bez dešťů a závlahy umí s přírodou i lidmi udělat. Život jako by uvadal, zmíral, kraj plný života se promění v poušť, umrlá mátožnost padá na krajinu kolem i na kraj lidských životů. A tak se nejen těšil na období dešťů a hojné závlahy, ale dokázal se i radovat z každé kapky rosy, která skane na zem. Proto ten obraz zelenajících se pastvin není jen obrazem zajištění mých individuálních potřeb, dostatku podle gusta toho kterého věřícího – což v představách jednoho znamená plné lednice či stodol, jiného atraktivní zahraniční dovolené a podle někoho dalšího třeba dostatečně vybavená knihovna s pastvou duchovní literatury. Ale ten obraz zelenajících se pastvin souvisí velice bezprostředně s možností plnohodnotných životních podmínek pro každého. Nejen pokud jde o chléb vezdejší, ale i pokud jde o dostatečný životní prostor, a v neposlední řadě vztahy s bližními.

Zelenající se, občerstvující pastva, pastva pro vyhládlý žaludek, ale pastva zrovna tak pro oči i pro srdce vyprahlá žízní po životě – tahle životodárná zelenost není zajišťovaná automatickým střídáním suchopárných a deštivých ročních období

(jak nás nejspíš i v tomhle koutě světa čím dál dřív čekají). Žalmistu neinspiruje zkušenost, že po době sucha a vedra nastanou deště a vyrazí mladá tráva a celá příroda se zazelená a rozkvetě. Žalmistu inspiruje především to, **kam vede svůj lid Hospodin, kam směřuje příběh jeho Jména.** Zelenající se pastviny, to je prostor života zaslíbeného svobodě, plnosti lidství, života v pravdě i lásce. Prostor, kde nestrádám nejen já, ale ani ten poslední z bližních. Ten životodárný déšť, která těm zažloutlým, vyprahlým pastvinám umožňuje jejich zazelenání – tahle prška z nebe se totiž biblickým svědkům rýmuje s tím, jak do srdcí Božího lidu dopadají příběhy, slova a písně Tóry, Zákona či přesněji **Vyučování** Hospodinova. Slova a příběhy, jimiž vede a vyučuje svědectví o Boží cestě tímto světem.

To Tóru otvírají slova písně o stvoření „Zazelenej se země zelení: ... A stalo se tak. Země vydala zeleň: rozmanité druhy bylin, které se rozmnožují semeny, a rozmanité druhy stromů, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že

to je dobré. (Gn 1,11n) A z druhé strany ji uzavírají slova Mojžíšovy písně, která začíná poetickým obrazem deštěku padajícího něžně na mladou travu, aby umožnil její zelenání. Třebas i dlouhému suchopáru navzdory: *Ať kane jako déšť mé naučení, nechť se snáší má řeč jako rosa, jako prška na mladou travu, jako vlahé krůpěje na bylinu. Hlásám Hospodinovo jméno, přiznejte velikost našemu Bohu!* (Dt 32,2n)

Občerstvením se mohou, a chtějí!, stát příběhy Tóry, a příběh vysvobození ze suchopáru otroctví egyptského k zeleným pastvinám země zaslíbené především. Blahoslavený člověk, který tomu naslouchá, a nechá se oslovit. *Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá.*

A ambice tohoto životodárně něžného, a přec tak zásadně nezbytného **zalévání** není nicotná, ani chvilková.

Nasměrovávání, navigace k takto zelenajícím se pastvinám, to umožňuje plnost života v šíři i hloubce. Jinými slovy, *očerstvuje duši.*

Duše, to v písních a příbězích svědků Boha Izraele není ani jakýsi duchovní šuplíček v sekretáři našich životů, ani jakási příležitostná kamarádka platonských idejí, uvězněná v těle... Duše, to je v těchhle písních prostě **životaschopnost těch tvorů**, jimž v těle koluje, jako doklad že žijí, krev. V představách starého Hebreje je duše cosi jako expanzní nádoba v ústředním topení: Zaručuje, že bude fungovat oběh životodárné tekutiny v celém organismu. Duše, *nefeš*, to je metafora, podobenství pro životaschopnost jako takovou: pro *psýché*, i *sóma*, pro duši i tělo. Pro jejich provázanost, pro jejich společnou funkčnost. Vždyť to znáte, stačí pohled na orosenou sklenici vychlazeného nápoje (klidně to může být nealko), a vidina utišení žízně mi nejen zlepší náladu a chuť k životu, ale obvykle začnu být i vlídnější a přejícnější k lidem okolo.

Hospodin tedy neobčerstvuje tak, že by nám napouštěl bazénky na našich soukromých zahrádkách. Právě naopak, když bychom z rozpálených ulic, z vysušené krajiny, ze zažloutlých a erodovaných pastvin našeho zdevastovaného životního prostředí chtěli utéct, ať už k napuštěným bazénkům nebo na dovolenou v nějakém vodním ráji, nechává kanout poselství o svých činech spásy, a proměňuje celou tu neživotaschopnou, vyschlou krajinu našeho žití. Našeho života k nežítí. Tu prázdnou, vyteklou, vyduchlou **duši očerstvuje.**

Obrací tu naši vyprahlou neživotaschopnost naruby. Zastavuje naše privátní útěky k soukromým bazénům a privátnímu občerstvení, a vede k vodám tichým, k vodám kde se napájí celé stádo. Kde silnější neušlapávají slabší a ovce s rodokmenem neodstrkují všelijaké křížence či přivandrovalce.

Duši očerstvuje. Obrací ji a navrací k tomu, aby fungovala jak má. Natlakuje ji svým duchem a nadějí, aby do celého prostoru našeho žití hnala chuť do života, života v pravdě a lásce, na stezkách spravedlnosti. Tak bytosti

neživotaschopné, životy vyprahlé a vyprázdněné, přetváří v bytosti plné života. Tak v prostoru našeho žití dává vyrůst z zelenající se trávy.

Tak **dotek** nebeské **závlahy jeho příběhů**, ukazatelů, **proměňuje vyprahlost** sobectví, egoistické sebezahleděnosti, umrtvující směrování lidské pýchy, marnivosti, krátkozrakosti, která kam šlápne, tam tráva neroste, v **životodárnou zelenající se krajinu**. Někoho to potká jako citelně intenzivní liják, někoho třeba jen jako ona kapka rosy, stékající po zemdené rostlině, která se v předtuše závlahy napřímí, rozkvete, začne nést ovoce.

Vstoupili jsme do časů, kdy nás začaly a čím dál víc budou sužovat nezvyklé příděly suchopáru. Ovlivňuje to citlivé duše, naplňuje vyprahlostí, která vyhání životaschopnost... A na druhé straně to u leckoho zintenzivňuje sobectví, které si hledí zajistit právě jen to osvěžení v privátním bazénku, nebo si vrtá čím dál hlubší studně bez ohledu na to, co takovéhle občerstvování mého JÁ znamená pro lidi a krajinu kolem.

Víře se ve vedrech a suchopárech, uprostřed zdevastovaných partí světa i života, nabízí docela odlišná orientace: totiž usilovně a s důvěrou si všímat, **kam vede Hospodin**. K vodám tichým, kde nezní nářky žíznivých ani sebevědomé holedbání těch, kdo se i v časech suchopáru dokážou, být na úkor bližních, zařídít.

Občerstvení ze svědectví o pastýři Hu, závlaha těchto příběhů vede na stezku spravedlnosti. Jeho spravedlnosti. Na cestu, kde žiješ ze zálivky milosrdenstvím, a tak se ho nebojíš rozdávat. Kde víš, z čeho čerpat, a tak i navzdor suchopáru můžeš nést ovoce pravdy a lásky, ovoce lidskosti. Vždyť k tomu občerstvuje Hospodin naši duši. Amen.

Ž 23,2-3; Salv 23.7.23

Pozdrav

Píseň 393,1

In: Ztišením se sluší tebe chválit, Bože, na Sijónu, plnit tobě sliby. K tobě, jenž modlitby slyšíš, přichází veškeré tvorstvo... Navštěvuješ zemi, hojností ji zahrnuješ, velmi bohatou ji činíš. Boží potok je naplněn vodou, pečuješ jim o obilí, ano, máš o zemi péči: zavlažuješ brázdy, kypříš hroudy, vydatnými prškami ji činíš vláčnou, žehnáš tomu, co z ní raší. Amen (Ps 65,2n.10n)

Píseň 244 (Pán Bůh je přítomen)

Modlitba

Tento den jsi nám daroval, Pane, abychom se mohli napájet z pramenů života. Nechceš, abychom se mátozně ploužili životem. Nestojíš o to, abychom hynuli žízní – když jsme sešli z cesty víry, naděje a lásky. Konáš své dílo. Vyléváš svého Ducha. Ujišťuješ o očištné a znovuzrojující moci svého odpuštění. Na Kristově příběhu jsme ji poznali. A díky Kristu do našeho života proudí tvoje podivuhodná moc – moc svobody a naděje. – Děkujeme, že smíme být přítom, chválíme tě za toto podivuhodné milosrdenství. – A prosíme, ani dnes nás nenech bez této občerstvující blízkosti.

1. čtení Ex 15,22-27

Píseň 580

kázání

Píseň 717

Ohlášení

Přímluvy, Přijď Kí Tvé 783

Přijď Kí Tvé 3x Amen

1. Na dně mých sil – občerstvit vyprahlost – Přijď Kí Tvé
2. Když vyschnou síly – když zajde naděje – když uschne láska, Přijď Kí Tvé
3. Na místa žízně – doprostřed suchopáru – na místa zoufalství, Přijď Kí Tvé
4. Jak ranní rosa – jako čerstvá závlaha – jak pramen žití, Přijď Kí Tvé
5. Odplavit sobectví – odplavit pýchu – dát prostor lidskosti, Přijď Kí Tvé
6. Nasytit hlad – obnovit církve – dát radost Ducha, Přijď Kí Tvé

Přijď Kí Tvé 3x Amen

Otče náš

Poslání Zj 22,1-2.17

Požehnání 2J3

Budiž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Pána Ježíše Krista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce.

Píseň 195